

Ouderenpastoraat in corona-tijd

Onze kinderen beschermen mij 'want u hoort ook tot de risicogroep'. Ik ervaar dit als een vreemde gewaarwording.

Eind februari werd ik 70 jaar. Gelukkig geniet ik van een goede gezondheid en doe mijn werk als predikant voor ouderen in de drie centrumwijken van Zeist met vreugde, verwondering en dankbaarheid.

Qua leeftijd hoor ik wel bij ouderen. Soms wil ik dat niet beseffen.

Al meer dan veertig jaar doe ik dit werk: bezoeken, kringen, overleg en uiteraard ook uitvaarten.

Het leiden van kerkdiensten in Zeist of elders ervaar ik als bijzondere momenten.

uit balans

Maar nu (door het om zich heen grijpende corona-virus) ben ik ineens uit balans. De eerste zondag zat ik gewoon thuis.

Ik schrijf kaarten naar gemeenteleden of bel hen op. Ik heb contact met de familie van enkele ernstige zieken en ga ook nog bij één van hen op bezoek.

Mijn gebruikelijke ritme is uit mijn werk. Even moet ik tot mezelf komen om te beseffen waar het eigenlijk om gaat in het pastoraat.

Hoe sta ik er zelf in en wat heeft dat ene gemeentelid vandaag nodig? Waar zou men het meest om verlegen zijn?

Het voelt ineens allemaal zo anders.

Een bezoek kan in de meeste gevallen niet, maar het verhaal willen zij wel kwijt. Iemand zei: 'Het doet me denken aan de oorlog, toen waren wel de kerken nog open, maar verder was er angst en onzekerheid'.

Een ander: 'Het is goed dat we eens flink door elkaar geschud worden, dominee'.

Zo ervaart men de situatie, maar ik ben er nog steeds een beetje verlegen mee.

Mijn ritme en mijn gevoel zijn verstoord. Het zal de leeftijd wel zijn. Mogelijk ervaart u dit ook zo.

Waarmee zou ik als oudere geholpen zijn?

Iets of iemand moet weer orde scheppen in mijn angstig denken.

Zoals een schok bij hartritmestoornissen doet.

Of als iemand op een gezonde manier mij stevig aanpakt.

Soms is het van belang dat een ander een arm om mijn schouder legt.

Iets om over na te denken.

1. In de gemeente zijn we gezegend met prachtige woorden: psalmen, liederen en verhalen. Zou nadenken over al die woorden niet rust kunnen bieden?

'**Mijn ziel wees stil tot God**' (Psalm 62). Zoek die woorden of reik elkaar die woorden aan. Je hebt er geen bijzondere opleiding voor nodig.

2. In de gemeente zijn we gezegend met vele (jonge) gemeenteleden, die ook in deze crisistijd hun vragen hebben.

Is het niet prachtig wanneer binnen de gemeente de ene generatie de andere in vertrouwen omarmt: een kaart, een belletje, een appje, een bloemetje, een woord.

Niet van mens tot mens, maar als gemeenteleden onder elkaar, als broeders en zusters (1

Tim.5,1), tot een hand en een voet (1 Cor.12,12 e.v.).

Bijbels vermanen is troosten, figuurlijk een arm om de schouder leggen.

Getroost worden is die arm voelen, zij het op afstand. Aandacht voor de ander. Een leerproces dat naar twee kanten werkt.

Ouderen behoeven niet verwend te worden, maar wel gekend en erkend. Voor elke dag een woord.

Zelf heeft onze Heere en Heiland gezegd: ‘Ik ben met u alle dagen’, hoeveel crisisweken er ook komen, ‘tot aan het einde van de wereld’.

Dat is genadige garantie. We zijn in crisis, dat ook, maar vooral ‘in Christus’, ook als gemeente.

Corona is eigenlijk de lichtkring om de zon bij een totale zonsverduistering.

Hoe donker de weg ook is, wie in de Heere Jezus Christus gelooft, zit nooit helemaal in het donker.

Achter de verduistering schijnt de Zon. Net als de zon in het logo van de Utrechtse Universiteit ‘Sol Iustitiae Illustra nos’ (Zon der gerechtigheid, verlicht ons)

17 maart 2020

Zeist, ds. F. van Roest

Predikant voor ouderen